

Työväenluokan Kulutuskyvystä

Kirj. T—n

Luokkarauhan säilyttämiseksi tehdään porvaiston taholta jos jonkinlaista propagandatyötä. Vielä löytyy suuri määrä porvarillisia taloustieteilijöitä, jotka väittävät, että työpalkkojen kohottaminen yleensä tarkoittaa sitä, että kulutustavarain hinnat kohoavat samassa suhteessa ja sellainen yritys siis työläisten puolelta on tarpeetonta. Ennen, noin parikymmentä vuotta sitten, oli tämä käsitys heidän selostuksissaan varsin yleinen. Siten yritettiin myös johtaa työväestöä harhaan, pois taloudellisen taistelun alalta ja siihen uskoon, että samalla kun työväestö vartii lisää palkkaa, on sen yrittettävä valita sellaisia miehiä virkoihin, jotka laativat lait, joilla palkan lisäys turvataan tavarain hintojen nostoa vastaan.

NYKYÄÄN löytyy jo eritoten Yhdysvalloissa suuri määrä kapitalistiluokan palveluksessa olevia talousmiehiä ja talouskatsauksia suorittavia yhtiöitä, jotka saattavat aivan yhtä rehellisellä naamalla tehdä päinvastaisen väitteen. Tehdä väitteen, että sellaiset työnantajat ovat hyviä, jotka sallivat työläistensä saada kunnollisia palkkoja ja työläiset siten kuluttavat enemmän tavaraakin. Tämä itse asiassa on ammattiuonistinen kanta, että vaatia parannuksia oloihin ja palkkoihin vain sikäli, mikäli siitä työnantajaluokkaan hyötyy. Ei mitenkään muuten, koska etu on yhteinen.

Viimeksi on tämänlaisen kannan ilmaissut New Yorkissa toimiva tämän maan työnantajien palveluksessa oleva ja sen taloudellisia etuja selosteleva liike nimeltä Lawrence Stern & Co., joka virallisesti toimii sijoitustrustin nimellä. Tämä trusti on kerännyt tilastoja teollisuudesta ja työn sekä pääoman välisistä seikoista, julkaisten raporttinsa, jossa lausutaan m.m. seuraavalla tavalla:

“Lisääntyvä amerikalaiden työläisten ostokyky on vaikuttava voima, joka pitää hyvinvointimme nykyisessä menossaan ja niin kauan kuin tämä voima toimii, ei Amerikan yleinen hyvinvointi tule laskemaan. Tulee muistaa,” jatkaa raportti, “että taloustieteilijät laskevat ‘reunamuistutuksella olevan tuotannon’ — yli välttämättömien tarpeiden olevan — pitävän teollisuuskoneistoa korkeassa vauhdissaan.

Kun palkat ovat kyllin korkeat, että työläinen voi ostaa auton, jota autoa ei muuten rakennettaisi, niin sen auton tuottamisen kautta tulee työtä ja hyviä palkkoja kymmenille työläisille, jotka taas vuorostaan käyttävät yli välttämättömän olevan ausionsa ja siten voidaan palkata yhä lisää työläisiä. Täten tänä pyörä on liikkeessä käyden kaikkien asianomaisten hyödyksi ja niin kauan kun missään pyörän osassa ei tapahdu menetystä, tulee se pyörimään.”

Ihmeellinen pyörä. Ikuinen riisto ja ikuinen riistovoittojen suureneminen olisi sen mukaan mahdollinen, kun vain “ei missään pyörän osassa tapahtuisi menetystä”, se on, ei tehtäisi lakkoja eikä häirittäisi työn ja pääoman välisiä suhteita. Edelleen mainitussa raportissa lausutaan:

“On lukuisia tosiasioita ja numeroita, otettu hallitukselta ja yksityisiltä liikkeiltä, jotka osoittavat amerikalaisen työläisen tuhlaamiskyvyn jatkuvasti lisääntyvän ja ne ovat seuraavat:

“Tässä maassa vuosittainen asuntotalojen rakentaminen on lisääntynyt siten, että se v. 1928 oli 380 pros. suurempi kuin v. 1920. — Kymmenen vuotta sitten ostettiin \$15,000 matkustaja-autoa vuodessa ja v. 1928 ostettiin noin kolme ja puoli miljoonaa. — Yhdeksäntoista miljoonaa kotia on sähkövalaistu nykyään, joka on 116 pros. enemmän kuin 10 v. sitten. — Kymmenen vuotta sitten oli käytännössä 12

milj. puhelinta, nyt on 19 milj. — Radioita on käytännössä 30 kodissa sadasta. — Kaksi biljoonaa (\$2,000,000,000) maksetaan vuosittain filmi- y.m. teattereihin ja konsertteihin. — Viime vuonna myytiin 1,200,000 sähköjääkaappia ja v. 1920 vain 7,000. — Vuosittain asetetaan tämän maan asunoihin noin miljoona kylpyammetta. — Pyykkikoneita ja sähköluutia myydään 2 biljoonaa vuosittain. — Kesäloimiin ja matkailuihin käytetään vuosittain yli kaksi biljoonaa dollaria. — Golfiin, pesäpalloon ja muuhun urheiluun käytetään vuosittain 800 miljoonaa dollaria. — Makeisiin, purukumiin ja virvokejuomiin käytetään noin 2 biljoonaa dollaria vuosittain. — Hedelmien ja tuoreiden kasvien kulutus on kasvanut 50 pros. 10:ssä vuodessa. — Siikkien y.m. kalliiden vaatteiden menekki on kasvanut jättäjämaisesti.”

Tämän jälkeen ylistetään, miten kaikki nämä suuret kulutustavarain kasvut ovat todistuksena amerikalaisen työläisen suuresta palkasta, jolla hän voi kuluttaa tuollaisia määriä tavaraa vuosittain ja pitää sitä ”ikuista riistopyörää käynnissä. Ja vielä lausutaan: ”Samalla aikaa kun kulutus täten kasvaa, voimme huomata, että työpäivän pituus jälkeen v. 1900 on laskenut 8 pros. ja työläistä kohden on tuottavaisuus kasvanut 60 pros.” — Todellisten palkkojen väitetään nousseen 20 pros. jälkeen v. 1913.

Täten siis puhe nousseista palkoista ja lisääntyvästä kulutuskyvystäkin on vain kapitalistien taholta työläisten silmille tuhkan heittämistä. Olettakaamme, että todellinen palkka olisi jälkeen 1913 noussut 20 pros.—jota voidaan suuresti epäillä — niin siitä huolimatta, kun työläisten tuottavaisuus on kasvanut 60 pros. on hänen ostokykynsä tuottamaansa tuotemäärään oikeastaan laskenut ja riistäjien osuus on kasvanut sitä enemmän. Kulutuksen suuremmoisuudella ei siis voida todistaa sitä, että työläisten osuus luomastaan rikkaudesta olisi lisääntynyt.

Ottaessamme huomioon vielä sen, että tämän maan väkiluku nykyään on noin 120 miljoonaa — v. 1927 tehdyn arvion mukaan ollen yli 118 ja puoli milj. — ja että tästä summasta on tilastojen mukaan varsinaisia paikkatyöläisiä alle 40 miljoonaa, niin saamme täten käsityksen siitä perin pienestä osuudesta, joka palk-

katyöläisillä on ollut kulutuksen lisääntymisessä. Kun kansasta on yli 8 miljoonaa sellaista, jotka elävät vajaan neljänkymmenen miljoonan paikkatyöläisen työstä, saaden suhteellisestikin paljon suuremman osan työn tuloksista, mitä työläisille palkkana maksetaan, on helppo nähdä missä määrin työläisten kulutuskyky on voinut esim. lisätä noiden sähköjääkaappien menekkiä ja missä määrin sitä on lisännyt se aines, jolla on ruokaa jääkaapissa säilytettäväksi.

Mutta kapitalistien ja ammattiunionien on pakko riiston siunaamiseksi keksiä suuria numeroita kulutuksesta ja niillä sitten muka osoittaa työläisille, miten hyvässä asemassa työläiset Amerikassa ovat. Todellisuudessa tuo suuri kulutus, ehkä pientä murto-osaa lukuunottamatta, on riistovoitoista elävän kansanaineksen kunniaksi luettava. Hallituksen työvirasto, niin kapitalistien luokkavallan tukipyiväs kuin onkin, iskee korvalle näitä pankkiirien tietoja, julkaisemalla kaikista sellaisista kaupungeista, joiden väkiluku on 2,500 tai enemmän, tilastot sekatyöläisten palkoista. Kyselyihinsä on virasto saanut vastaukset 93 prosentilta näistä kaupungeista.

Vastauksissa osoitetaan sekatyöläisten palkkojen vaihtelevan viidestätoista sentistä kahdeksaankymmeneen senttiin tunnilta, näitä korkeimpia palkkoja maksetaan vain kolmessa kaupungissa. Suuri enemmistö kaupungeista ilmoittaa tuntipalkan olevan alle 45 senttiä. Tämä ei tekisi viiden ja puolen yhdeksän tunnin päivän mukaan kuin \$22.30 viikossa. Mitä sitten saavat ne, joiden tuntipalkka on 15—30 senttiä.

Sekatyöväestö, joka nykyään Yhdysvalloissa muodostaa kaikilla teollisuuden aloilla varsin suuren prosentin ja siis työskentelee tämänlaisilla muutamian kymmenen sentin tuntipalkoilla, ei voi edes pukea kunnollisesti, puhumattaakaan, että se ostaisi kaikkia niitä tavaroita, joista mainittu pankkiiriyhtiö saa aiheen kehuskella työläisten elintason korkeutta. Ja ammattiunionit kaikkialla, rakennuksilla kuten muuallakin, tekevät voitavansa sekatyöläisten palkkojen alhaalla pitämiseksi. Varsinkin rakennusalalla ja muutamissa teräs- y.m. tehtaisissä, joissa työt tehdään kappalepalkalla, ovat ammattiunionien johtajat sadat kerrat paljas-

taneet itsensä siinä, että ovat sekatyöläisten kustannuksella isännistön kanssa sopineet ammattilaisten palkkataksissa. Täten näistä unionista onkin muodostunut vankimmat tuet, mitä kapitalistiluokka olisi mitenkään muuten työväestön keskuuteen voinut itselleen saada.

Teollisuusunio, joka järjestää kaikki työläiset heidän työkaluunsa katsomatta kullakin alalla yhteen unioniin, on se ainoa toivo, johon työväenluokka voi turvautua ja johon sen täytyy ennemmin tai myöhemmin turvautua. Kapitalistiset yhtymät, sikäli kuin kilpailun pakosta joutuvat keskittymään, tulevat yhä kykenevimiksi uudistamaan kiinteän pääoman muodossa, olevan teollisuuskoneistonsa, vaikka koko teollisuuksia myöten ja asettamaan tilalle

uusia parempia koneistoja. Ennen aikaan ei pienemmät pääomat voineet näin nopeasti tuotantokoneistoa kehittää, heidän piti yrittää koneistoon sijoitetusta pääomasta ulos kaikki, mikä suinkuin oli mahdollista. Nyt ovat asiat toisin. Esim. Ford tehtaitaan uudistaessa, käytti satakunta miljoonaa dollaria. Sellaista summaa ei ollut kokonaisuudessaankaan ennen aikaisilla yhtymillä.

Nämä seikat osoittavat, miten työväestön asema käy tukalammaksi ja nopeasti kehittyvä asteelle, jossa sen täytyy hyväksyä itselleen teollisuusunionismin järjestämis- ja taistelutavat, välttyäkseen miljoonittain vaipumasta epätoivoon.

Ammattiunio--Luokkasovinnon Väline

Kirj. A.

SEURATESSAAN tämän maan ammattiunionistisen liikkeen rappeutumiskehitystä, voi melkein kuka tahansa selvästi havaita, että tuosta liikkeestä on tullut ilmeinen kapitalistiluokan suosikki. Missään viimeisimmässä edesottamisessaan ei American Federation of Laborin taholta ole vahingossakaan osoitettu, että tuo liitto mitenkään haluaisi vastustaa yhäti kasvavaa työläisten riistämistä. Milloin tahansa sen riveissä olevat ammattilaiset ovat viime vuosina esittäneet palkanlennysvaatimuksia, ovat ne aina perustellut sille ajatukselle, että union kautta voidaan taata työnantajalle suurempi voitto työläisten työstä.

Tämänlaista politiikkaansa ei virallinen A. F. of Labor enään yritäkään salata, vaan esiintyy se sillä julkisesti kuin olisi muka täydestä sydämestään sen kautta työväestön tilaa parantamassa. Luokkasovinto on ensimmäinen ehto, jonka se vaatii jäsenistöltään silloin kun se lähtee yrittämään jonkun alan työmaata n. k. union työmaaksi. Union ylempät virkailijat pitävät yhteisiä neuvotteluja työnantajien kanssa ennen työläisten unioniin ottamista ja työläisille ilmaistaan, että heidän unioniin liittyttyään tulee kaikista asioista, jotka tuotannon tehoa auttavat, tiedottaa työn-

antajalle ja siten yhteisesti toimien voi liike maksaa union palkkoja. Tämä sama ilmiö on havaittavissa jokaisella alalla, missä A. F. of Labor on työläisiä järjestänyt tai missä työläiset ovat pitemmänkin aikaa siihen kuulleet.

Mutta vaikka ammattiunionit täten ovat ottaneet Yhdysvalloissa n. k. yhtiöunionioiden tehtävät ja paikan, siten saaden saman suosion työnantajilta kuin yhtiöunionillekin kuuluu, on vielä muka luokkataistelun tunnustaviakin liikkeitä, joiden taholta uskotetaan tätä työnantajien etua valvovien johtajien menettelyä vastaan kapinaan nousseille työläisille, että he tekevät väärin, jos puhuvatkaan teollisuusunion puolesta. Nämä työnantajien aseiksi ryhtyneet ammattiunionit voidaan muka tiukan tullen saada palvelemaan työläisten etuja, kun niissä vain jatkuvasti ollaan ja niitä pidetään eheinä.

Eikä yksin tässä maassa, mutta sama ilmiö alkaa näkyä jo kaikissa maissa. Missä työnantajat eivät voi olemassa olevien ammattiunionioiden kautta työläisiään sitoa ehdottomaan orjuuteen ja siten union kautta lisätä riistoa, siellä yritetään yhtiöunioita. Niin tehtiin Yhdysvalloissakin vielä muutamia vuosia sitten, mutta kun on tultu huomaamaan, että